

DOOR EEN ONDERZEEËR GERED.
De matrozen van een Engelschen onderzeeër redden de bemanning van een in de nabijheid der Engelsche kust op een mijn geloopen schip.

„Ik ben bang voor mezelf," zei de vrouw.

„Ik — ik begin hem te haten."

„Wel! — dat verwondert me niets."

Hij ging naar 't raam en stond uit te kijken.

„Het is alsof je tegen de maan praat; ik heb al zóó met hem geredeneerd, ter wille van jou; maar ik zal 't nog eens probeeren, als je dat wilt."

„Dat is absoluut noodeloos; denk je dat ik 't niet geprobeerd heb? — gedurende al die jaren. Neen, er is niets aan te doen. En de kinderen aanbidden hem — zij hebben hem liever dan mij."

„Ze moesten zich schamen," zei Lansdorp ruw. — „Waarom zouden zij zich schamen?"

Zij keerde zich met een bittere uitdrukking op het gezicht naar hem toe. „Zij hebben hem lief om dezelfde eigenschappen die ik in hem liefhad — diezelfde eigenschappen die ik nu bijna haat! — en die eigenschappen zijn echt. Hij is vroolijk en opgewekt, doet altijd wat prettig is, doet dingen die veel kosten en ze veel pleizier geven. Kinderen hebben zoo graag al wat vroolijk en licht is."

„Het is gemakkelijk vroolijk en vriendelijk te zijn — en een ander de rekeningen te laten betalen," merkte Lansdorp grimmig op. „Niet waar?" — Er was een oogenblik stilte.

„Je zou gelijk hebben als je er je heelemaal van losmaakte," zei Lansdorp langzaam.

„Wat mij aangaat heb ik me aan alles onttrokken," antwoordde ze. „Maar — de kinderen."

„Het moest ze gezegd worden; het is verkeerd ze met valsche illusies te laten opgroeien; ze moeten weten dat alles schijn is."

„Het is niet alles schijn," zei zijn schoonzuster, haar bleek gezicht bijna streng naar hem keerende. „Hun rol is echt; die band tusschen hen is echt; wat ze in hem liefhebben is echt genoeg en ook wat hij voor hen is. En veronderstel dat ik hen van dat alles beroofde — veronderstel dat ik ze dat verdriet aandeed en hun leven bedierf — geloof je dat ze mij daar liever om zouden hebben?"

„Dat moesten ze — wanneer ze alles weten," hield hij vol.

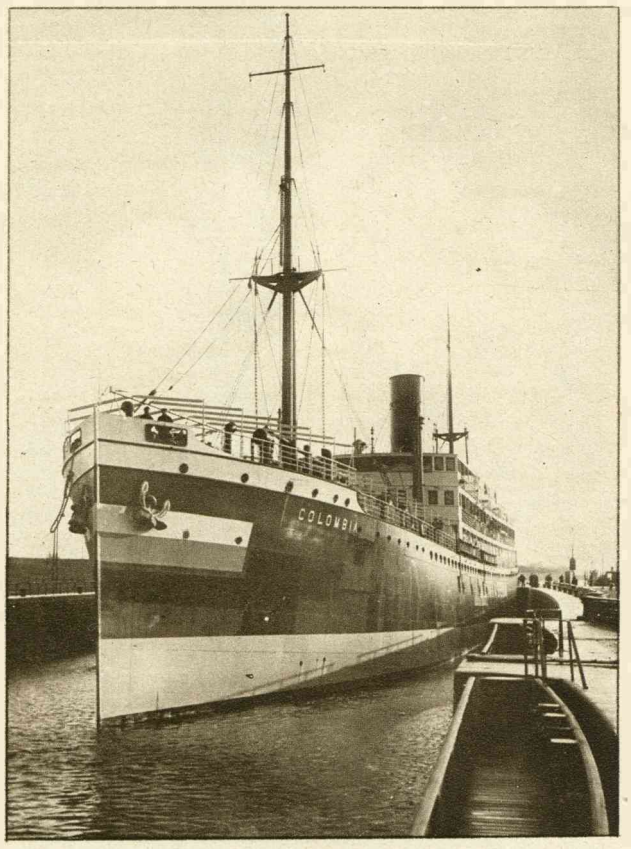
„Maar dat zouden ze niet doen en wat kan ik ze inplaats van dat alles geven?"

„Je weet heel goed," begon Lansdorp, de oogen afgewend, „dat al wat ik in de wereld bezit —"

„En jij weet heel goed," viel ze hem in de rede, „dat ik niets zou willen aannemen — in dat geval. Maar dat bedoel ik niet. Wat kan ik ze geven voor de plaats die hij inneemt bij ze? En hij is hun vader — en 't is mijn schuld dat 't zoo is. Wanneer ze ouder zijn, zullen ze oordeelen, onwillekeurig, — en misschien zullen ze instaat zijn vriendelijker en juister te oordeelen dan ik nu. Alles irriteert me. Het verwondert me niet dat de kinderen meer van hem houden."

„Zoo was 't altijd," zei Lansdorp zacht. „Hij was op school de lieveling en thuis het troetelkind; hij won ieder voor zich als hij 't maar wilde. Ook in zaken krijgt hij veel meer gedaan dan ik. Hij heeft maar té verlangen dat een hart hem geschonken wordt van kind, man of" — Hij hield plotseling op. „Als ik aan het tehuis denk dat je voor hem verliet," begon hij weer met ontroerde stem, „aan hoe je was als meisje en dat 't hiertoe gekomen is — dat je bang bent je leveranciers onder de oogen te komen —"

„Ik raak er aan gewend," zei ze met een stille minachting, die door een vuurroode streep op iedere wang gelogenstraft werd. „Ik denk nu alleen aan de kinderen." — „En zelfs díe gelukt 't hem je te ontnemen," zei Lansdorp nijdig.

DE „COLUMBIA" OP EEN MIJN GELOOPEN.
Het s.s. „Columbia", een der nieuwste booten van de Kon. West-Indische Mail, is op 3½ mijl afstand van de Gallooperboei op een mijn geloopen. De Columbia deed zijn eerste reis en was van Baltimore onderweg naar Amsterdam.

„Het is ongehoord. Ik weet niet hoe ze voor me te winnen, maar jij — het is schandelijk. Het zijn ondankbare schepseltjes. Als je niets anders doen wilt, Lize, in 's hemelsnaam, tracht dit te bereiken."

„Geloof je dat men iemand dwingen kan lief te hebben — dat ik de kinderen er toe krijgen kan mij — of jou — liever te hebben dan hun vader?"

„Probeer 't ten minste; doe jezelf opgewekter voor terwille van hen, als 't dat is waar die wezentjes het meest om geven," zei de man norsch. „Altijd praat Louis over „de plicht de kinderen te naderen, belangstelling in de dingen die hen aangaan," — hetgeen beteekent naar alle sportspelen gaan en voor Japie verleden week een dure microscoop koopen inplaats van —"

„Het kind was er heel blij mee," zei de moeder lusteloos.

„O, ja? De hemel weet dat ik hém geen pleiziertje misgun, maar — wel, 't doet er niet toe. Nu weer deze verwenschte wedstrijd! Lize, ga er zelf heen met de kinderen en laat hem er buiten," zei Lansdorp met toenemende drift. „Je kunt er niet naar toe loopen; maar — luister eens: laat me voor dezen keer een rijtuig bestellen en ga jij dan met de meisjes; doe alsof je er om geeft. Ik zelf zal bij Japie blijven en zien dat hij alles heeft. Kom, 't zal je goed doen, probeer 't eens."

„Hoe kan ik dat!" — het was bijna een wanhoopskreet. „Ik zeg iederen dag tegen mezelf dat 't moét, maar 't geeft niets. Ik heb alle veerkracht verloren — alle hoop — allen moed en ik ben zóó moe, — zóó moe, — zoo moe van alles!" Plotseling liet ze het hoofd op haar armen vallen en Lansdorp sprong op. Zijn handen bewogen zich zenuwachtig en hij stak ze diep in zijn zakken, als om veilig te zijn. Hij keek verstomd telkens weer naar het voorover gebogen lichaam en toen liep hij naar de deur. „Probeer 't tóch, Lize," zei hij de hand al aan den deurknop. „Ik — ik ga nu zelf naar kantoor," en de deur sloot zich achter hem. —

Het was 12 uur vóórdat op kantoor alles in orde gebracht was en Lansdorp het zóó geschikt had dat hij een vrijen middag had.

Zijn gezicht stond zeer beslist toen hij naar boven ging om zijn schoonzuster in Japie's kamer te zoeken. Zij kwam hem op den drempel tegemoet, haar vinger waarschuwend ophoudende en Lansdorp, naderbij komende, keek in stilte toe. Door zijn vaders arm gesteund, sliep de kleine jongen rustig, in de eene hand een glinsterend voorwerp, terwijl de andere om zijn vaders vingers was. Hij had 't kind geduldig ondersteund, zelf in een krampachtig gebogen houding blijvende. Er lag een tevreden uitdrukking op het gezichtje van het kind maar dat van den vader lag doodsbleek tegen het witte kussen aan; hij was in een flauwte. Zijn vrouw keerde haar gezicht, even bleek als het zijne, naar haar zwager. „Hij heeft zich niet bewogen, bang Japie te storen."

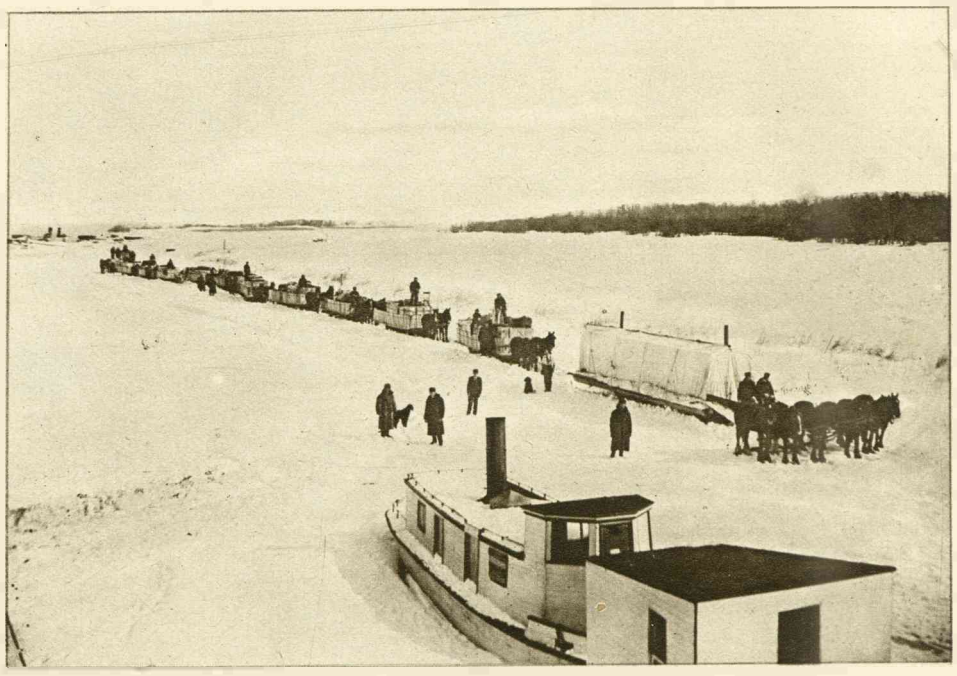
„Licht 't kind op," zei Lansdorp kortaf, een arm onder zijn broer schuivende. Maar bij de aanraking openden zich beide paar oogen.

„Wat is er gebeurd?" zei papa glimlachend. „Flauw gevallen? O, onzin! En het ventje sliep zoo rustig. Je bent nu beter, is 't niet Japie-lief?"

Japie wreef zijn oogen uit en toen zag hij het glimmende ding vóór zich. „Kijk eens, mama," zei de jongen, „is 't niet prachtig? Dat heeft mijn papa uitgezocht."

„Voor den wedstrijd," zei papa met een verlegen lachje. „Zie je, ik dacht dat de kinderen het mooi zouden vinden en daar 't ten bate van 't ziekenhuis is heb ik 't voor zoogoed als niets gekregen."

VISCH VOOR EEN GEHEEL LEGER.
Op initiatief van Majoor Hughie Green, ontvangen de Canadeezen aan het front geregeld een rantsoen visch, die in bevroren staat vanuit Canada verzonden wordt. Onze foto *links* geeft een indruk van de enorme hoeveelheid visch, die in één zending verzonden wordt. De foto *rechts* brengt een vischstation in Canada in beeld, vanwaar de zendingen geregeld naar 't front gaan.